

záchranná stanica

MEDVEĎ MIŠO



Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Záchranná stanica Medveď Mišo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk



Zuzana Štelbaská

Záchranná stanica: Medveď Mišo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

**MEDVĚD
MIŠO**



záchranná stanica

MEDVEĎ MIŠO

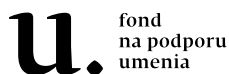
podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.



Text © Zuzana Štelbaská, 2022

Illustrations © Lucia Zednikovičová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-2913-0

ISBN e-knihy 978-80-566-2996-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2997-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2995-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Všade samé medviedatá

Lula stála v triede pred tabuľou a hrýzla si do spodnej pery. Učiteľ ju vyvolal, akurát keď sa jediný raz stalo, že nemala hotový projekt.

„Inokedy sa tu nadrapuješ a teraz si ticho,“ vyrýval do nej učiteľ Strapko. Nemal Lulu vôbec v láske. Nie raz ho nachytala, že o látke vie menej ako ona. Látku šiestackej biológie mala v malíčku. Už dávno čítala knihy zoológie pre vysokoškolákov. Bývala totiž na záchrannej stanici pre divé zvieratá. Odmalička vyrastala medzi lesnými obyvateľmi každého druhu. Svoj život si už bez nich nevedela predstaviť. Pán Strapko, namiesto toho, aby bol na žiačku hrdý, dusil ju pri každej príležitosti. „Kde je projekt, pýtam sa?“ A zaťukal perom po stole.

„Prepáčte, nestihla som,“ priznala čestne Lula.
„No o chránených živočíchoch viem všetko,“ pokračovala rýchlo, „poviem to aj bez prípravy.“

„To ma nezaujíma,“ dvihol učiteľ nos. Zavetril šancu dať Lule príučku. „Mala si na to celý víkend. Nespravila si si domácu úlohu. Sadnúť. Päť.“

„To je nespravodlivé,“ vyhrkla Lula.

„A ešte ti aj naparím poznámku!“ vykrikol učiteľ a buchol rukou po stole.

Celá trieda zízala na nepríjemnú situáciu. Nikdy sa neozval, aby Lule pomohol. Dievča nepohnute stálo pred tabuľou. Pozeralo sa učiteľovi priamo do očí. Dúfalo, že mu dôjde, ako veľmi jej krivdí.

„Pán učiteľ, mohla by som...“ pokúsila sa o poslednú záchranu.

„Povedal som, že si máš sadnúť,“ precedil pán Strapko pomedzi zuby.

Kým Lula došla k svojmu miestu, v elektronickom systéme sa objavila poznámka o jej drzom správaní. O sekundu k nej pribudla Lulina prvá päťka v živote.

Boli až dva dôvody, prečo si Lula nestihla urobiť úlohu. Dokopy mali osem nôh a hnedé kožuchy.



„Veziem dve osirelé medved'atá,“ hlásil do telefónu Maco, Lulin otec a šéf záchranej stanice. „Budeme doma tak o dve hodiny.“

Lula sa okamžite pustila do prípravy parádneho peľachu.

„Teraz niet času na vyčáčkané postieľky,“ naháňala ju mama Andrea, ktorá bola v stanici hlavnou ošetrovateľkou mláďat. Všetko odhrnula nabok a začala chystať lekárske pomôcky. „Sú veľmi malinké. Oco vravel, že môžu mať len niekoľko týždňov. Zavolaj Tomiho, nech letí po veterinára,“ nakázala mama a Lula ihneď zháňala mladšieho brata. Bol najrýchlejším bežcom v okolí. Lula mu vysvetlila, čo má urobiť. Pískol na Akima, ich belgického ovčiaka, a už o minútu bok po boku uháňali krížom cez Zázrivú. „Maličkí budú okamžite potrebovať infúzie,“ pokračovala mama. „Daj sterilizovať fľaše a prichystaj mlieko. Ja pripravím vyšetrovňu.“

V záchranej stanici v Zázrivej odchovali už sedem medvedích mláďat. Lula presne vedela, koľko práce je pred nimi. Všetci boli v pohybe. Každý vedel, čo má robiť.

Len čo Maco pristavil pred stanicou auto, vyložil z neho drobučkých huňatých súrodencov. Medvieďatá mrnčali a plakali za mamou, nevedeli spať, boli neustále hladné a štipali ich ričky. Andrea s Lulou tri dni nevyšli z vyšetrovne. V takých chvíľach Lula zabúdala na celý svet. Najdôležitejšia bola pre ňu záchrana mláďat. Maco s Tomim zatiaľ prevzali starostlivosť o ostatné zvieratá na stanici.

V pondelok ráno budil Tomi Lulu, ale bezúspešne. Bola taká utahaná, že nepomohlo, ani keď jej skočil na posteľ. Dokonca ju neprebral ani Akim. Stiahol z nej perinu a na Tomiho popud začal bláznivo štekáť.



„Luuulaaa!“ kričal jej brat do ucha. „Vstááávaaaj! Musíme ísť do školy!“

„Hmmm, pfghfs,“ odfúkla Lula a otočila sa na druhý bok.

„Lula, rýchlo, hore sa,“ vtrhol do izby Maco. Dievča sa okamžite posadilo. Šúchalo si oči a odhŕňalo si vlasy z tváre.

„Čo je s medved'mi?“ spýtala sa.

„Sú v poriadku, mama je pri nich,“ ubezpečil ju. „Ale mám otázku,“ prisadol si k nej na posteľ a chytil ju za ruky. „Musím na niekoľko dní odísť. Zvládla by si sa sama postarať o medvedie mláďa?“

„Ale veď ich máme dve,“ pozrela sa Lula nechápavo na oca. „Hádam len jedno cez noc...“

„Veď vravím, že sú obe v poriadku,“ skočil jej do reči. „No pribudne nám ešte jedno.“

„Čože?!“ vyhrkol Tomi. Tľapol si dlaňou po čele a skríkol: „Ďalší medveď v dome? Mňa picne!“



Rozčúlený Tatraneč

Biológiu mala Lula v pondelok poslednú hodinu. Po zazvonení vystrelila z triedy a upaľovala domov. Nebola ani na obede. Po tom, čo jej pán Strapko naparil guľu a poznámku, vôbec nemala chuť jesť. Tomi dobiedzal, aby mu prezradila, čo sa jej stalo.

„Sľúb mi, že to nepovieš našim. Pochybujem, že budú teraz kontrolovať školskú aplikáciu,“ vzdychla si.

„Ty si dostala zlú známku?“ vypleštil na ňu oči. „Veď ani neviem, či si vôbec niekedy dostala dvojku.“

„Ale dostala,“ postrapatila mu vlasy Lula. „Lenže dnes som to mala za päť.“

„Hííí,“ zhíkol Tomi. „A z čoho?“

„Veď práve to, bráško,“ zvolala Lula. „Z bioly! Strapko mi neuznal, že som nestihla napísať pro-